

FJÄRDE VECKAN »UNDER ÅRET«

MÅNDAG 1 februari

Läsning

2 Sam 15:13–14, 30; 16:5–13a

En budbärare kom till David och sade: »Israels män har vänt sina hjärtan till Absalom.« Då sade David till alla sina tjänare, dem som han hade hos sig i Jerusalem: »Upp, låt oss fly, ty ingen annan räddning finns för oss undan Absalom. Skynda er iväg, så att han inte snabbt kommer över oss och drar olycka över oss och slår stadens invånare med svärd.« David gick gråtande uppför Oljeberget med överhöljt huvud och bara fötter. Och allt folket som följde med honom hade också höljt över sina huvuden och gick dit upp gråtande. När sedan kung David hade kommit till Bahurim, då trädde därifrån ut en man som var besläktad med Sauls hus och hette Simei, Geras son. Han steg fram och for ut i förbannelser. Och han kastade stenar på David och på alla kung Davids tjänare, fastän allt folket och alla hjältarna omgav denne, både till höger och till vänster. Och Simeis ord, när han förbannade honom, var dessa: »Bort, bort, du blodsmän, du ogärningsman! Herren låter nu allt Sauls hus' blod komma tillbaka över dig, du som har blivit kung i hans ställe. Herren ger nu kungadömet åt din son Absalom. Se, nu har du råkat i den olycka du förtjänade, ty en blodsmän är du.« Då sade Abisai, Serujas son, till kungen: »Varför skall den döda hunden där få förbanna min herre kungen? Låt mig gå dit och hugga huvudet av honom.« Men kungen svarade: »Vad har ni med mig att göra, ni Serujas söner? Om han förbannar, och om det är Herren som har befallt honom att förbanna David, vem törs då fråga: 'Varför gör du så?' « Och David sade vidare till Abisai och till alla sina tjänare: »Min son, han som har utgått från mitt eget liv, traktar ju efter mitt liv, med hur mycket större skäl då denne benjaminit! Låt honom vara, må han förbanna. Ty Herren har befallt honom det. Kanske skall Herren se till den orätt som sker mig, så att Herren åter ger mig lycka, i utbyte mot den förbannelse som i dag uttalas över mig.« Och David gick med sina män vägen fram, medan Simei gick längs berget, jämsides med honom.

Responsoriepsalm

Ps 3:2–7 (R. 8a)

R. Stå upp, Herre, och hjälp mig.

Herre, se så många mina ovänner är! Många reser sig upp mot mig, många säger: »Det finns ingen räddning för honom hos Gud.« R.

Men du, Herre, är en sköld för mig, du är min ära, den som lyfter mitt huvud.
Jag höjde min röst och ropade till Herren, och han svarade mig från sitt heliga berg. R.

Jag lade mig ner och somnade in, jag har åter vaknat upp, ty Herren beskyddar mig.
Jag fruktar inte för skaror av många tusen, som lägrar sig mot mig runt omkring. R.

Halleluja

Luk 7:16

V. En stor profet har uppstått bland oss, Gud har besökt sitt folk.

Evangelium

Mark 5:1-20

Vid den tiden kom Jesus och hans lärjungar över till trakten av Gerasa på andra sidan sjön. När Jesus steg ur båten, kom en man emot honom från gravarna. Han var besatt av en oren ande och hade sitt tillhåll bland gravarna. Inte ens med kedjor kunde man längre binda honom. Flera gånger hade han bundits till händer och fötter, men han hade slitit av kedjorna och sprängt bojorna, och ingen kunde få bukt med honom. Dag och natt höll han till bland gravarna eller uppe i bergen och skrek och sargade sig med stenar. När han nu på långt håll fick se Jesus, sprang han fram och föll ner för honom och ropade högt: »Vad har du med mig att göra, Jesus, du den högste Gudens son? Jag besvär dig vid Gud: Plåga mig inte!« Jesus hade nämligen just sagt åt honom: »Far ut ur mannen, du orena ande!« Nu frågade han: »Vad heter du?« Mannen svarade: »Legion heter jag, för vi är många.« Och han bad honom enträget att inte driva dem från trakten.

Nu gick där en stor svinjord och betade på bergsslutningen. Andarna bad honom: »Skicka bort oss till svinen, så kan vi fara in i dem!« Det lät han dem göra. Och de orena andarna for ut ur mannen och in i svinen, och hjorden rusade utför branten ner i sjön. Omkring två tusen djur var det, och de drucknade i sjön. Svinvaktarna sprang därifrån och berättade alltsammans i staden och ute på landet, och folk gick för att se vad som hade hänt. De kom till Jesus och såg den besatte, han som hade haft legionen i sig, sitta där klädd och vid sina sinnen, och de blev förskräckta. Och ögonvittnena berättade vad som hade hänt med den besatte, och om svinen. Då uppmanade de Jesus att lämna deras område. När han steg i båten, bad mannen som hade varit besatt att få följa med honom. Men han lät honom inte göra det utan sade: »Gå hem till de dina och berätta för dem om allt som Herren har gjort med dig, hur han förbarmade sig över dig.« Då gick mannen sin väg och lät alla i Dekapolis höra vad Jesus hade gjort med honom, och överallt häpnade man.

TISDAG 2 februari

Läsning

2 Sam 18:9–10, 14b, 24–25a, 30 – 19:3

Absalom kom i Davids tjänares väg. Absalom red då på sin mulåsna. Och när mulåsnan kom under en stor terebint med täta grenar, fastnade hans huvud i terebinten, så att han blev hängande mellan himmel och jord, ty mulåsnan som han satt på sprang sin väg. Och en man fick se det och berättade för Joab och sade: »Jag såg Absalom hänga där borta i en terebint.« Och Joab tog tre spjut i sin hand och stötte dem i Absaloms bröst, medan denne ännu var vid liv, där han hängde under terebinten. Under tiden satt David inne i porten. Och väktaren gick upp på porttaket invid muren. När han där lyfte upp sina ögon, fick han se en ensam man komma springande. Väktaren ropade och förkunnade det för kungen. Kungen sade: »Gå åt sidan och ställ dig där.« Då gick han åt sidan och blev stående där. Just då kom etiopiern. Och etiopiern sade: »Ta emot, min herre kung, det glädjebudskapet att Herren i dag har dömt dig fri från alla de mäns hand, som har rest sig mot dig.« Kungen frågade etiopiern: »Är allt väl beställt med den unge mannen Absalom?« Etiopiern svarade: »Må det gå så med min herre kungens fiender och med alla som reser sig upp mot dig för att göra dig ont, som det har gått med den unge mannen.« Då blev kungen häftigt upprörd och gick upp i salen ovanför porten och grät. Och medan han gick, ropade han så: »Min son Absalom, min son, min son Absalom! Ack, att jag hade fått dö i ditt ställe! Absalom, min son, min son!« Och det blev berättat för Joab att kungen grät och sörjde Absalom. Och segern blev den dagen förbytt i sorg för allt folket, eftersom folket den dagen fick höra sägas att kungen var bedrövad för sin sons skull. Och folket smög sig den dagen in i staden, så som människor brukar göra, vilka har vanärat sig, genom att de har flytt under striden.

Responsoriepsalm

Ps 86:1–6 (R. 1a)

R. Herre, vänd ditt öra till mig och svara mig.

Herre, vänd ditt öra till mig och svara mig, ty jag är fattig och förtryckt.
Skydda mig, min Gud, ty jag är dig trogen, rädda din tjänare som förtröstar på dig. R.

Herre, var mig nådig, ty hela dagen ropar jag till dig.
Låt mig få glädjas över din hjälp, ty till dig, Herre, lyfter jag min själ. R.

Du, Herre, är god och förlåtande, stor i nåd mot dem som åkallar dig.
Lyssna, Herre, till mitt rop, och ge akt på mina böner. R.

V. Han tog vår svaghet, och våra sjukdomar lyfte han av oss.

Evangelium

Mark 5:21–43

Vid den tiden, när Jesus hade farit tillbaka till andra sidan sjön, samlades mycket folk omkring honom. Medan han var där vid sjön, kom det dit en synagogföreståndare vid namn Jairos. Då han såg Jesus kastade han sig för hans fötter och bad enträget: »Min lilla dotter är nära att dö. Kom och lägg dina händer på henne, så att hon räddas till livet.« Och Jesus gick med honom.

Mycket folk följde efter och trängde sig in på honom. Där fanns en kvinna som hade lidit av blödningar i tolv år. Hon hade varit hos många läkare och fått utstå mycket. Det hade kostat henne allt hon ägde, men ingenting hade hjälpt, snarare hade hon blivit sämre. Hon hade hört vad som berättades om Jesus, och nu kom hon bakifrån i hopen och rörde vid hans mantel, för hon tänkte att om hon bara fick röra vid hans kläder, skulle hon bli hjälpt. Och genast stannade blodflödet, och hon kände i kroppen att hon var botad från sitt onda. När Jesus märkte att det hade gått ut kraft från honom, vände han sig om i hopen och frågade: »Vem rörde vid mina kläder?« Lärjungarna sade: »Du ser väl hur folk tränger på, och ändå frågar du vem som har rört vid dig!« Han såg sig omkring efter henne som hade gjort det. Kvinnan, som visste vad som hade hänt med henne, kom rädd och darrande fram och föll ner för honom och talade om hur det var. Han sade till henne: »Min dotter, din tro har hjälpt dig. Gå i frid. Du är botad från ditt onda.«

Medan han ännu talade kom det bud till synagogföreståndaren från hans hem: »Din dotter är död. Du skall inte besvära Mästaren längre.« Men Jesus, som hörde deras ord, sade till föreståndaren: »Var inte rädd, tro bara.« Sedan lät han ingen mer än Petrus och Jakob och hans bror Johannes följa med, och de gick hem till föreståndaren. Där såg han upprörda människor som grät och klagade högt. Han gick in till dem och sade: »Varför ropar ni och gråter? Flickan är inte död, hon sover.« Då skrattade de åt honom. Men han körde ut allesammans och tog med sig flickans far och mor och lärjungarna och gick in där hon låg. Så tog han barnets hand och sade: »Talita koum!« (det betyder: Lilla flicka, jag säger dig, stig upp!). Och genast reste sig flickan och gick omkring, hon var tolv år gammal. De blev utom sig av förvåning, men han förbjöd dem att låta någon veta vad som hade hänt. Sedan sade han åt dem att ge flickan något att äta.

ONSDAG 4 februari

S:t Ansgar, biskop, Nordens apostel († 865)

Minnesdag

Läsning

Jes 42:5-10

Så säger Gud, Herren,
han som har skapat himmelen och utspänt den,
han som har utbrett jorden med vad som alstras av den,
han som har givit liv åt folket som är på den,
och ande åt dem som vandrar där:

Jag, Herren, har kallat dig i rättfärdighet,
och jag vill fatta dig vid handen
och bevara dig och fullborda i dig förbundet med folket
och sätta dig till ett ljus för folkslagen,
för att du må öppna blinda ögon
och föra fångar ut ur fångelset,
ja, ur fångenskapen dem som sitter i mörkret.
Jag Herren, det är mitt namn,
och jag ger inte min ära åt någon annan
eller mitt lov åt gudabilderna.
Se, vad jag förut förkunnade, det har nu kommit.
Nu förkunnar jag nya ting.
Förrän de visar sig, låter jag er höra om dem.
Sjung till Herrens ära en ny sång,
hans lov från jordens ända,
ni som far på havet, likaså allt som är i det,
ni havsländer med era inbyggare.

Responsoriepsalm

Ps 96:1–6, 9–10 (R. 3)

R. Förkunna Herrens under bland folken.

Sjung en ny sång till Herrens ära, sjung till Herrens ära, alla länder,
sjung till Herrens ära, lova hans namn. R.

Båda glädje var dag, besjung hans frälsning, förkunna bland hedningarna hans ära,
bland alla folk hans under. R.

Tillbe Herren i helig skrud, bäva för hans ansikte, alla länder.
Säg bland hedningarna: »Herren är nu konung!
Därför står jordkretsen orubbligt fast, med rättvisa dömer han folken.« R.

Halleluja

Matt 4:16

V. Folket som bor i mörker har sett ett stort ljus, och för dem som bor i dödens land och skugga har ljuset gått upp.

Evangelium

Matt 4:13–17

Vid den tiden lämnade Jesus Nasaret och slog sig ner i Kafarnaum, som ligger vid sjön, i Sebulons och Naftalis land, för att det som sagts genom profeten Jesaja skulle uppfyllas: *Sebulons land och Naftalis land ner mot sjön, på andra sidan Jordan, hedningarnas Galileen – folket som bor i mörker har sett ett stort ljus, och för dem som bor i dödens land och skugga har ljuset gått upp.* Från den tiden började Jesus förkunna: »Omvänd er. Himmelriket är nära.«

TORSDAG 5 februari

Läsning

1 Kung 2:1-4, 10-12

Då nu tiden närmade sig att David skulle dö, befallde han sin son Salomo och sade: »Jag går nu all världens väg. Så var då frimodig och visa dig som en man. Och håll vad Herren, din Gud, befäller dig hålla, så att du vandrar på hans vägar och håller hans stadgar, hans bud och lagar och vittnesbörd, så som det är skrivet i Moses lag, för att du må ha framgång i allt vad du gör och överallt dit du vänder dig, så att Herren får låta det ord gå i uppfyllelse, som han uttalade om mig, då han sade: 'Om dina barn ger akt på sin väg, så att de vandrar inför mig i trohet och av hela sitt hjärta och av hela sin själ, då' – sade han – 'skall på Israels tron aldrig saknas en avkomling av dig.'

David gick till vila hos sina fäder och blev begravd i Davids stad. Den tid David regerade över Israel var fyrtio år. I Hebron regerade han i sju år, och i Jerusalem regerade han i trettio tre år. Och Salomo satte sig på sin fader Davids tron, och hans kungamakt blev starkt befast.

Responsoriepsalm

1 Krön 29:10-12 (R. 12b)

R. Du, o Herre, råder över allt.

Lovad vare du, Herre, vår fader Israels Gud, från evighet till evighet! R.

Dig, Herre, tillhör storhet och makt och härlighet och glans och majestät, dig tillhör allt i himlen och på jorden. R.

Ditt, o Herre, är riket, ditt är herraväldet över allt som finns. Rikedom och ära kommer från dig. R.

Du, Herre, råder över allt. I din hand vilar kraft och välde, från dig kommer all storhet och makt. R.

Halleluja

Mark 1:15

V. Tiden är inne, Guds rike är nära. Omvänd er och tro på evangeliet.

Evangelium

Mark 6:7-13

Vid den tiden kallade Jesus till sig de tolv och sände ut dem två och två och gav dem makt över de orena andarna. Och han sade åt dem att inte ta med sig något mer på vägen än en stav, inget bröd, ingen påse och inga pengar i bältet. Sandaler fick de ha men inte mer än en skjorta. Och han sade till dem: »När ni har tagit in i ett hus, så stanna där tills ni skall vidare. Och är det någon plats som inte vill ta emot er och inte vill höra på er, så fortsätt därifrån och skaka av dammet under era fötter. Det skall vittna mot dem.« De gav sig i väg och predikade att alla skulle omvända sig, och de drev ut många demoner och smorde många sjuka med olja och botade dem.

FREDAG 6 februari

S:ta Agatha, jungfru och martyr († 251)

Minnesdag

Läsning

Syr 47:2-11

Liksom fettet skiljs ut från gemenskapsoffret blev David utvald bland israeliterna. Han lekte med lejon som med killingar och med björnar som med fårens lamm. Det var han som i sin ungdom dödade jätten och utplånade folkets skam. Han svingade armen med slungstenen, och den skrävlande Goljat fälldes till marken. Ty han ropade till Herren, den Högste, och Herren gav hans hand styrka att fälla den väldige krigaren och vinna makt åt sitt folk. Därför blev han ärad som segrare över tiotusenden, han blev prisad för att Herren välsignat honom, och han erbjöds den ärofulla kronan. Ty han krossade motståndarna runt omkring och förintade sina fiender filisteerna; ända tills nu har deras makt varit bruten.

I allt han gjorde tackade han Herren och hyllade den Helige och Högste. Av allt hjärta sjöng han sin skapares lov och betygade honom sin kärlek. Han utsåg sångare för altartjänsten, vilkas röster skulle klinga i sköna melodier. Han införde ett storslaget högtidsfirande och utformade för all framtid de fester då det heliga namnet skall prisas och sången ljuda i templet från tidig morgon. Herren tog bort hans synder och befäste hans makt för evigt; han slöt ett förbund med honom om kungadömet och den ärofulla tronen i Israel.

Responsoriepsalm

Ps 18:31, 47, 50-51 (R. jfr 47b)

R. Lovad vare Gud, min räddare!

Guds väg är ostrafflig, Herrens tal är luttrat,
en sköld är han för alla som tar sin tillflykt till honom. R.

Herren lever! Lovad vare min klippa, och upphöjd vare Gud, min räddare!
Herre, jag vill tacka dig bland folken, jag vill lovsjunga ditt namn. R.

Ty du ger din konung väldig seger och gör nåd mot din smorde,
mot David och hans ätt för evigt. R.

Halleluja

Jfr Luk 8:15

V. Saliga är de som hör ordet och tar vara på det och genom uthållighet bär frukt.

Evangelium

Mark 6:14–29

Vid den tiden fick kung Herodes höra om Jesus, ty hans namn hade nu blivit känt, och att folk sade: »Johannes döparen har uppstått från de döda. Det är därför dessa krafter verkar genom honom.« Men några sade att han var Elia, andra att han var en profet, en i raden av profeter. När Herodes hörde detta sade han: »Johannes, han som jag lät halshugga, det är han som har uppstått!«

Herodes hade nämligen låtit gripa Johannes och sätta honom i fängelse. Anledningen till det var Herodias, hans bror Filippos hustru. Henne hade han gift sig med, och Johannes hade sagt till Herodes: »Det är inte tillåtet för dig att leva ihop med din brors hustru.« Därför var Herodias förbittrad på honom och ville döda honom, men kunde inte. Ty Herodes hade respekt för Johannes, som han visste var en rättfärdig och helig man, och skyddade honom, och när han hade hört honom kände han sig mycket osäker och ville höra mer av honom. Men en dag kom hennes tillfälle, och det var när Herodes firade sin födelsedag med ett gästabud för sina stormän och överstarna och de främsta i Galileen. Herodias dotter kom då in och dansade så att Herodes och hans gäster blev förtjusta. Kungen sade till flickan: »Be mig om vad du vill, och du skall få det.« Och han lovade och svor: »Vad du än ber mig om skall jag ge dig, om det så vore halva mitt rike.« Då gick hon ut och frågade sin mor: »Vad skall jag be om?« Hon svarade: »Johannes döparens huvud.« Flickan skyndade in till kungen och bad honom: »Jag vill att du genast ger mig Johannes döparens huvud på ett fat.« Kungen blev bedrövad, men för edens och gästernas skull ville han inte säga nej till henne utan skickade en livvakt med befallning att hämta Johannes huvud. Soldaten gick och halshöggs honom i fängelset och kom sedan med hans huvud på ett fat och gav det åt flickan, och flickan gav det åt sin mor. Men när Johannes lärjungar fick reda på det, kom de dit och hämtade hans döda kropp och lade den i en grav.

LÖRDAG 6 februari

S:t Paul Miki och hans följeslagare, martyrer († 1597)

Minnesdag

Läsning

1 Kung 3:4-13

Kung Salomo begav sig till Gibeon för att offra där, ty detta var den förnämsta offerhöjden. 1 000 brännoffer offrade Salomo på altaret där. I Gibeon uppenbarade sig nu Herren för Salomo i en dröm om natten. Gud sade: »Be mig om vad du vill att jag skall ge dig.« Salomo svarade: »Du har gjort stor nåd med din tjänare, min fader David, eftersom han vandrade inför dig i trohet, rättfärdighet och rättsinnighet mot dig. Och du bevarade åt honom denna stora nåd och gav honom en son till efterträdare på hans tron, så som ju nu har skett. Ja, nu har du, Herre, min Gud, gjort din tjänare till kung efter min fader David. Men jag är en helt ung man, som inte rätt förstår att vara ledare och anförare. Och din tjänare är här bland ditt folk, det som du har utvalt, ett folk som är så talrikt att det inte kan räknas eller överblickas på grund av sin mängd. Så ge nu din tjänare ett lydigt hjärta, så att han kan vara domare för ditt folk och skilja mellan gott och ont. Ty vem förmår väl annars att vara domare för detta ditt stora folk?« Detta, att Salomo bad om sådant, behagade Herren. Och Gud sade till honom: »Eftersom du har bett om sådant och inte bett om ett långt liv, inte heller bett om rikedom eller bett om dina fienders liv, utan har bett om att få förstånd att ge akt på vad rätt är, se, därför vill jag göra som du önskar. Se, jag ger dig ett så vist och förståndigt hjärta, att din like inte har funnits före dig och att din like inte heller skall framträda efter dig. Dessutom ger jag dig också vad du inte har bett om, nämligen både rikedom och ära, så att ingen kung under hela din tid skall vara din like.«

Responsoriepsalm

Ps 119:9-14 (R. 12b)

R. Herre, lär mig dina stadgar.

Hur skall en yngling bevaras från skuld? Genom att hålla sig till ditt ord. R.

Jag söker dig av allt mitt hjärta, låt mig inte fara vilse från dina bud. R.

Jag gömmer dina löften i mitt hjärta, för att jag inte skall synda mot dig. R.

Lovad vare du, Herre! Lär mig dina stadgar. R.

Med mina läppar förkunnar jag alla dina lagar. Jag fröjdar mig över dina vittnesbörds väg såsom över alla skatter. R.

Halleluja

Joh 10:27

V. Mina får lyssnar till min röst, säger Herren. Jag känner dem, och de följer mig.

Evangelium

Mark 6:30-34

Vid den tiden samlades apostlarna hos Jesus och berättade för honom om allt de hade gjort och vad de hade undervisat om. Han sade till dem: »Följ med mig bort till en öde trakt, så att vi får vara ensamma och ni kan vila er lite.« Det var så många som kom och gick att de inte ens fick tid att äta.

De gav sig av i båten till en öde trakt för att vara ensamma. Men man såg att de for och många fick veta det, och från alla städerna skyndade folk dit till fots och hann före dem. När han steg i land, fick han se en stor skara människor. Han fylldes av medlidande med dem, för de var som får utan herde, och han undervisade dem länge.

SÖNDAG 7 februari
KYNDELSMÄSSODAGEN - HERRENS FRAMBÄRANDE I TEMPLET
Fest

Första läsningen

Mal 3:1-4

Så säger Herren Gud: Se, jag skall sända ut min ängel, och han skall bereda väg för mig. Och med hast skall han komma till sitt tempel, den Herre som ni längtar efter, ja, förbundets ängel som ni begär, se, han kommer, säger Herren Sebaot.

Men vem kan uthärda hans tillkommelses dag, och vem kan bestå, när han uppenbarar sig? Ty han skall vara som en guldsmeds eld och som valkares såpa. Och han skall sätta sig ned och smälta silvret och rena det. Han skall rena Levis söner och luttra dem som guld och silver, och sedan skall de bära fram offergåvor åt Herren i rättfärdighet. Och Judas offergåvor och Jerusalems skall då behaga Herren väl, liksom i forna dagar och i förgångna år.

Responsoriepsalm

Ps 24:7-10 (R. jfr 10bc)

R. Herren Sebaot är ärans konung.

Höj, ni portar, era huvuden, höj er, ni eviga dörrar, för att ärans konung må träda in. R.

Vem är då ärans konung? Det är Herren, stark och väldig, Herren, väldig i strid. R.

Höj, ni portar, era huvuden, höj dem, ni eviga dörrar,
för att ärans konung må träda in. R.

Vem är då denne ärans konung? Det är Herren Sebaot, han är ärans konung. R.

Om responsoriepsalmen sjunges se *Cecilia* nr. 623

Andra läsningen

Heb 2:14–18

Då nu barnen är av kött och blod, måste Guds son på samma sätt bli människa, för att han genom sin död skulle göra dödens herre, djävulen, maktlös och befria alla dem som genom sin fruktan för döden varit slavar hela sitt liv. Det är ju inte änglar han tar sig an. Nej, Abrahams ättlingar tar han sig an, och därför måste han i allt bli lik sina bröder för att bli en barmhärtig och trogen överstepräst inför Gud och kunna sona folkets synder. Eftersom han själv har prövats och lidit, kan han hjälpa dem som prövas.

Halleluja

Luk 2:32

V. Ett ljus med uppenbarelse åt hedningarna och härlighet åt ditt folk Israel.

Evangelium

Luk 2:22–40

När tiden var inne för deras rening enligt Moses lag, tog föräldrarna Jesus till Jerusalem för att bära fram honom inför Herren – det står nämligen i Herrens lag att varje förstfödd av mankön skall helgas åt Herren – och för att offra två turturduvor eller två unga duvor, så som det är föreskrivet i Herrens lag.

I Jerusalem fanns en man vid namn Symeon, som var rättfärdig och from och som väntade på Israels tröst. Helig ande var över honom, och den helige Ande hade uppenbarat för honom att han inte skulle se döden förrän han hade sett Herrens Messias. Ledd av Anden gick han till templet, och när föräldrarna kom in med barnet Jesus för att göra med honom som det är sed enligt lagen, tog han honom i famnen och prisade Gud och sade:

»Herre, nu låter du din tjänare gå hem,
i frid, som du har lovat.
Ty mina ögon har skådat frälsningen
som du har berett åt alla folk,
ett ljus med uppenbarelse åt hedningarna
och härlighet åt ditt folk Israel.«

Hans far och mor förundrade sig över vad som sades om honom. Och Symeon välsignade dem och sade till hans mor Maria: »Detta barn skall bli till fall eller upprättelse för många i Israel och till ett tecken som väcker strid – ja, också genom din egen själ skall det gå ett svärd – för att mångas innersta tankar skall komma i dagen.«

Där fanns också en kvinna med profetisk gåva, Hanna, Fanuels dotter, av Asers stam. Hon var till åren kommen; som ung hade hon varit gift i sju år, sedan hade hon

levt som änka och var nu åttiofyra år gammal. Hon vek aldrig från templet utan tjänade Gud dag och natt med fasta och bön. Just i den stunden kom hon fram, och hon tackade och prisade Gud och talade om barnet för alla som väntade på Jerusalems befrielse.

När de hade fullgjort allt som föreskrivs i Herrens lag, återvände de till sin hemstad Nasaret i Galileen. Pojken växte och fylldes av styrka och vishet, och Guds välbehag var med honom.

eller (kortare läsning):

Evangelium

Luk 2:22-32

När tiden var inne för deras rening enligt Moses lag, tog föräldrarna Jesus till Jerusalem för att bära fram honom inför Herren – det står nämligen i Herrens lag att varje förstfödd av mankön skall helgas åt Herren – och för att offra två turturduvor eller två unga duvor, så som det är föreskrivet i Herrens lag.

I Jerusalem fanns en man vid namn Symeon, som var rättfärdig och from och som väntade på Israels tröst. Helig ande var över honom, och den helige Ande hade uppenbarat för honom att han inte skulle se döden förrän han hade sett Herrens Messias. Ledd av Anden gick han till templet, och när föräldrarna kom in med barnet Jesus för att göra med honom som det är sed enligt lagen, tog han honom i famnen och prisade Gud och sade:

»Herre, nu låter du din tjänare gå hem,
i frid, som du har lovat.
Ty mina ögon har skådat frälsningen
som du har berett åt alla folk,
ett ljus med uppenbarelse åt hedningarna
och härlighet åt ditt folk Israel.«